

2. V bunkru

Tomáš si vzal Těčka stranou. Ještě jednou se pořádně zeptal, jelikož si nebyl jistý tím, co mu Těčko řekl. Navíc nechtěl, aby to ostatní slyšeli a měli obavy.

„Jak to myslíš, že jsou mrtví?“

„Dyť jsem to říkal, že jejich helikoptéra vybuchla nad vodou.“ odpovídal rozrušeně Těčko.

„Potichu, nechci, aby tady vznikla zbytečná panika. Viděl jsi, že by byli mrtví?“

„Co se děje?“ vložil se do rozhovoru Radar.

„Prý helikoptéra spadla do vody,“ vysvětlil to Tomáš Radarovi.

Těčko pokračoval dál. „Ne, to ne, ale vždyť to nemohli přežít. Vybuchlo to, chápeš to už?“

„Chápu, ale nemohli to očekávat?“ zkusil ho uklidnit Radar.

„Jak to myslíš? zeptal se Těčko.

„Třeba to bylo bezpečnostní opatření, aby zmátli nepřítele. Vyskočili ještě před výbuchem a teď už sem plavou.“ Navázal na to Tomáš.

„Je to možné, ale...“ byl neustále Těčko na pochybách.

„Nechci vás vyrušovat ve vašem rozhovoru, ale jaksi sem zatéká“ skočila jim náhle do řeči Jana.

„Co?“ vyrazil ze sebe Tomáš.

„Je tam díra! V tom skle!“ vykřikla Jana, aby mu to došlo. Tomáš se začal rozhlížet po kopuli a uviděl louži, která rychle narůstala. Kousek nad ní byly vidět praskliny ve skle. Také uviděl, co prasklinu způsobilo. Skála na skleněnou polokouli se místy drolila a upadávaly od ní malé kousky kamenů. A zřejmě nějaký z těch úlomků prorazil silné sklo. To křuplo a začalo dovnitř natékat. Čím víc vody proteklo dovnitř, tím se otvor více zvětšoval. Všichni ostatní se už drali za dveře, které byly vsazeny do otesané skály, na kterou kopule přiléhala. Tomáš nejdřív chtěl díry ucpat, ale pak si uvědomil, že by to stejně k ničemu nevedlo a raději následoval ostatní. Už ani chvíli nečekal a vtrhnul do chodby hned těsně za Janou. Tak, tak to stihnul, protože dveře se začaly automaticky uzavírat. Byl slyšet silný šramot, jak se pancéřové dveře do sebe zaklestily. Potom nastalo hrobové ticho, které bylo rušeno pouze dopadajícími kapkami ze stropu uměle vytesané cesty do nitra bunkru. Tomáš došel k zavřeným dveřím a zaposlouchal se do ticha. Nejprve nic neslyšel až potom to, jak celá kopule praskla pod tlakem vody a na dveře narazila voda. Potom už nebylo slyšet nic. Kdosi pouze nahlas řekl: „No super“.

Sedli si zdrceně na podlahu krátké osvětlené chodby, končící dalšími dveřmi.

„Buďte tu jako doma.“ zkusil zažertovat po dlouhé chvíli Tom, ale moc se mu to nepovedlo.

„Pojďte, podíváme se dovnitř.“

Nikomu nebylo do smíchu. Měli plnou hlavu dojmů z předchozí události. Ovšem všichni poslušně vstali. Prošli slabě osvětlenou chodbou a stanuli před druhými dvoukřídlovými dveřmi. Když je však Radar, který šel první, otevřel, nebyla tu zase slabě osvětlená chodba, ale prostorná, dobře osvětlená místnost. Na podlaze ležel krásně barevný koberec a uprostřed stál velký dlouhý stůl. Okolo něho bylo rozestaveno několik židlí. Někteří se hned posadili, byli za to velmi vděční. Ostatní obsadili dva gauče u velké televize. Místnost osvětlovaly ze stropu zvláštní lustry a lampy, které stály v každém rohu. Napravo byly poličky, o kterých si mysleli, že jsou to knihovny, ale pak zjistili, že se prohýbají pod nápořem DVD disků, kterých zde bylo požeňnaně.

„Třeba to tady tak špatný nebude!“ vychvaloval si to Houska. Ozvali se na to různé názory.

„Jak je tady televize a divko, bude to tady přímo pohoda. Co tady mají za filmy?“ zajímala se zase Mája.

Z Tomášova deníku:

Vypadá to, že tady zůstaneme ještě pěkně dlouho, tak jsem si začal psát tento deník, abychom věděli, co jsme každý den dělali. Dnes jsme sem přiletěli a Martin a Uni se nejspíš zabili při letecké havárii. Pořád na ně musím myslet. Je také možné, že to byl pouze trik, jak zmást nepřítele, ale kde jsou tedy tak dlouho?...

...Jakmile jsem si prohlédl tu společenskou místnost, vydal jsem se ke dveřím na druhé straně. (Je zajímavé, že každé dveře vypadají trochu jinak.) Děcka jsem tam nechal, aby se mi nepletli do cesty nebo se jim něco nestalo. Ani Radara jsem sebou nevezl. Je to tu velice důmyslné. Všechny dveře mají všemožná zabezpečení. Prošel jsem tedy chodbou a přišel na místo, kde se rozbíhala do dvou stran. Šel jsem nejdřív doprava. Na každé straně chodby, kterou jsem procházel, bylo pět dveří do téměř stejných pokojů, doopravdy to zde vypadá jako hotel. Každý pokoj má své sociální zařízení. Řekl jsem si, že jakmile budu moci, všechny je ubytuji. Na konci chodby bylo schodiště a výtah do nižších pater. Vydal jsem se zpět. Šel jsem chodbou, která ubíhala doleva. Po obou stranách bylo několik dveří, které se mi nepodařilo otevřít. Na konci chodby vedly dveře do důmyslně zařízené kuchyně. Vedle ní byla prostorná jídelna a skladiště s jídlem. To bude asi problém. Jídla tu moc nebylo. Snad v nižších patrech. Dnes jsem se však dostal ještě pouze do druhého patra dolů, kde bylo dalších deset pokojů a nějaká skladiště. Plus jedny záhadné zamčené dveře. Zítřka se na to podívám. Radara vezmu s sebou. Skromně jsme v jídelně povečeřeli. I když se tu některým docela líbí, je vidět, že jsou nervózní. Já tedy určitě...

... Už je večer, všechny jsem ubytoval, rozvržení do pokojů si taky musím napsat. Martin a Uni tu pořád nejsou, bojím se nejhoršího. Ale třeba se Těčko mylí. Dost ho to vzalo. Asi neusnu, jak nad tím budu přemýšlet. A zítřka se toho musí ještě tolik udělat...